

El Casot; Casalot del Solà

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: El Casot
Emplaçament Al nord de Casajoana
Alçada: 418

Coordenades:

Latitud: 41.65163
Longitud: 1.91613
UTM Est (X): 409748
UTM Nord (Y): 4611666

Classificació

Número de fitxa 08179 - 49
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Jaciment arqueològic
Estil / època: Modern
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: No s'hi ha fet cap intervenció i es desconeix l'abast de les estructures. Però sí que s'hi han detectat excavacions furtives.
Protecció Legal
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Accés Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08178A0020000700000Q
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 09/03/2019 - 01:00

Descripció

El jaciment del Casot està situat en un turó de 418 metres d'alçada, entre Casajoana que presideix Serra Gallina, i la Casa del Racó, a la Serra del Ginebral. Per accedir-hi cal pujar pel camí carreter del Ginebral que ressegueix el torrent de l'Esbarzer. En el trencall a mà dreta amb el camí que mena a Casajoana, un cop travessat el torrent, hi ha un corriol que s'enfila a mà esquerra fins al peu mateix del Casot. Pel vessant d'obaga transcorre el torrent del Racó i el de la Font del Bosc, mentre que pel vessant de soleia ho fa el torrent de Casajoana. Tots ells conflueixen al vessant sud del Casot on donen lloc al torrent de l'Esbarzer. El jaciment s'assenta en una base de roca calcària, amb un seguit de construccions esgraonades que ocuparien una superfície màxima de 2798 m². Es tracta d'una estructura semicircular o de ferradura, envoltada per murs de pedra seca sense restes de morter de calç per la majoria d'ells que s'adapten perfectament a l'orografia del terreny. Els murs estan atalussats i la pedra perfectament desbastada per la cara visible. Els orientats a l'est estan arrodonits mentre que els orientats al sud-est són més rectilinis i acaben per la banda de ponent amb una construcció quadrangular, ben escairada. Només s'han detectat escales volades als murs orientats que van salvant una a una les tres corones principals i permeten accedir a la part superior, que consisteix en un pla on hi ha una construcció central amb senyals d'activitat furtiva (hi ha algun carreu ben retallat de travertí fora de context). Els murs tenen una amplada de gairebé dos metres, que s'eixampla fins a tres metres en l'arrodoniment de la muralla central que va d'est a oest. L'alçada oscil·la entre els dos i els tres metres i mig. La part central està reblerta amb pedra informe i pedruscall molt ben col·locada per oferir resistència. La zona que sembla més ampla, entre dues parets, és l'orientada a l'oest. En aquest indret, és bàsicament on es veuen les restes excavades d'habitacions o estances adossades a les muralles. Els murs estan consolidats amb morter de garsa tot i que entremig de la vegetació es poden veure altres murs aixecats només amb morter de garsa barrejat amb pedruscall.

Observacions:

En varis indrets s'han observat enderrocs importants de les parets. Un d'ells aprofitat per a construir-hi una barraca de pedra seca. Aquesta zona, fa anys, va patir un incendi.

Història

El topònim Casot no sabem de quin moment prové. L'Institut d'Estudis Catalans defineix la paraula com una casa petita i rònega mentre que el Diccionari català-valencià-balear Alcover Moll dona tres definicions. La primera com una casa petita i dolenta; la segona com una casa gran i dolenta; finalment defineix un cassot o casot com una vestidura, que consistiria en una espècie de camisa o brusa de cànem de sac, generalment retxada de color blanc i blau, molt forta que la duïen damunt l'altra roba els treballadors del camp per fer feina però també podria tractar-se d'una pell prima, amb davanter i darreres, per a defensa i abrigall del cos.

La tradició popular identifica aquest conjunt amb un antic convent de monges relacionat amb les clarisses de Pedralbes, que hauria tingut funcions penitenciàries. Fins l'any 1536 l'església vella va pertànyer al Monestir de Pedralbes on passà a ser sufragània del castell de Vacarisses del qual no se'n va deslligar fins l'any 1878, després de nombrosos plets.

Segons diferents documents citats a la bibliografia, l'any 1976 s'hi varen fer prospeccions arqueològiques. Segons el Catàleg de béns a protegir, les excavacions es van fer als anys 60. Però no s'ha pogut consultar cap memòria arqueològica. En el mateix catàleg es parla d'un possible poblat ibèric, però ni el sistema constructiu s'adiu ni s'observa ceràmica en superfície.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE RELLINARS (2014). Catàleg de béns a protegir; dins Pla d'Ordenació Urbanística Municipal.

SANS i RAVELLAT, Carles (2000). En BTT per Sant Llorenç del Munt, l'Obac i Montserrat. 20 itineraris per l'entorn de Rellinars. Cossetània edicions, p. 18.

<https://dlc.iec.cat/results.asp>

https://issuu.com/fxllopi/docs/rellinars-_sca__juny_2009

<https://www.enciclopedia.cat/EC-GEC-0054831.xml>

